

Františkovo slovo

č.25

Muslimští představitelé se distancují od tzv. Islámského státu

Telefonát papeže Františka do iráckého uprchlického tábora

Papež František: Nenechme se rozředit světem

František: Kdo čte evangelium, nachází Krista

Papež kázal o křesťanské identitě a autoritě

Papež: Církev má odvahu matky, která ví, jak bránit svoje děti

Papež: privilegovaným místem setkání s Kristem jsou naše hříchy

Papež: Nebát se v církvi změn vyvěrajících z evangelia

Výběr a výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Muslimští představitelé se distancují od tzv. Islámského státu

Malajsie. Stále více muslimských představitelů oficiálně odsuzuje hrůzné činy teroristické skupiny „Islámský stát“, kterých se dopouští na Blízkém východě. „Příčí se nám zprávy o masových popravách a vraždách civilistů“, prohlásil ministerský předseda většinově muslimské **Malajsie** ve stanovisku, které ve středu zveřejnila státní zpravodajská agentura Bernama. „Činy militantního Islámského státu stojí v rozporu s učením islámu, kulturou a lidskostí“, dodal malajsijský premiér Najib Razak.

V minulém týdnu odsoudila Islámský stát rovněž sousední **Indonésie**, kde v celosvětovém měřítku žije nejpočetnější muslimská populace. Na území tohoto státu byl Islámský stát jako teroristické uskupení zakázán, ačkoliv má podle bezpečnostních expertů v obou jmenovaných zemích – jak Malajsii, tak Indonésii – četné stoupence.

Velký muftí **Saúdské Arábie** označil Islámský stát za „velkého nepřítele islámu“, informuje tiskové zpravodajství. „**Extrémistické a militantní ideje a terorismus, které za sebou nechávají trosky a ničí lidskou civilizaci, nejsou součástí islámu**“, zdůraznil Abdal Azíz Šajch, saúdskoarabský nejvyšší náboženský představitel.

Obdobně se vyjádřil velký muftí **Egypta**. Podle Šaukiho Ibrahima Aláma je Islámský stát „nebezpečím pro islám i muslimy“. Krutost Islámského státu v Iráku a Sýrii nelze ospravedlňovat islámem, zdůrazňuje rovněž velký muftí **Turecka**.

Telefonát papeže Františka do iráckého uprchlického tábora

Vatikán. Zástupce ředitele Tiskového střediska Svatého stolce, O. Ciro Benedettini, dnes u papežova soukromého sekretáře ověřil pravdivost zprávy, kterou v pátek přinesla katolická agentura *Zenit*. Článek se týkal dopisu, který Svatému otci adresoval irácký kněz O. Behnam Benoka, a následného osobního telefonátu papeže Františka.

„List ze slzavého údolí“, tak nazval irácký kněz své zoufalé psaní, které papeži doručil při zpátečním letu z Jižní Koreje prostřednictvím jednoho ze členů novinářského doprovodu. O. Benoka je farářem malého křesťanského města Bartella poblíž Mosúlu a vicerektorem katolického semináře v Ankawě. Nyní však, jak píše v dopise otištěném italskou agenturou, žije ve stanu, který vystavěl spolu s lékařským personálem a dobrovolníky a kde poskytuje první pomoc „bratřím, prchajícím před pronásledováním“. „Svatosti“, píše rodák z Ninivské planiny, „životní situace tvých oveček je bídná. Umírají a mají hlad, jsou vystrašené a už nemohou dále. Nás kněží, řeholníky a řeholnic je tak málo, že brzy nebudeme schopni pomáhat tvým i našim synům v jejich fyzických a psychických potřebách.“

Irácký kněz oceňuje opakované výzvy Petrova nástupce, aby bylo zastaveno utrpení iráckých křesťanů. „Chtěl bych ti mnohokrát poděkovat“, píše O. Benoka, „protože nás stále nosíš v srdci a kladeš nás na oltář při každé mši, aby Bůh smyl naše hříchy, smiloval se nad námi a snad od nás také odejmul tento kalich.“ V samém závěru listu irácký kněz projevuje své obavy a prosí o papežovo požehnání: **„Píši v slzách, protože zde žijeme v temném údolí, uprostřed velké smečky rozlícených vlků. Svatosti, obávám se zejména o naše nejmenší, novorozence, kteří denně zápasí o přežití a neustále slábnou. Bojím se, že některé z nich uchvátí smrt. Pošli nám své požehnání, abychom měli sílu jít dále a abychom ještě dokázali odolávat“**, končí psaní s podpisem Behnam Benoka.

Odpověď papeže Františka na sebe nenechala dlouho čekat. Den po svém návratu z asijské apoštolské cesty, v dopoledních hodinách 19. srpna, Svatý otec iráckému knězi zatelefonoval. Podle informace Otce Behnama papež projevuje své hluboké dojetí nad obdrženým dopisem a také vyjádřil vděčnost dobrovolníkům, kteří pracují v uprchlických táborech. Petrův nástupce opětovně vyslovil svou plnou podporu pronásledovaným křesťanům a ujistil, že jim stojí nablízku. **Přislíbil, že bude nadále pokračovat v úsilí, které by ulehčilo jejich utrpení. V závěru telefonického rozhovoru papež František udělil své apoštolské požehnání a prosil Pána o dar vytrvalosti ve víře pro irácké křesťany.**

Papež František: Nenechme se rozředit světem

Vatikán. Svatý otec František také dnes v poledne pozdravil věřící na Svatopetrském náměstí a oslovil je krátkým zamyšlením před společnou modlitbou Anděl Páně. Zastavil se u jedné z myšlenek odvozené z evangelia dnešní liturgie 22. neděle v mezidobí, totiž že Petr při odrazování Ježíše od cesty do Jeruzaléma nemá na mysli „věci božské, ale lidské“ (Mt 16,23):

„Jedná se o kritický okamžik, v němž vyvstává kontrast mezi způsobem, jakým uvažuje Ježíš, a tím, jak uvažují učedníci. Petr cítí přímo povinnost pokárat Mistra, protože není schopen pochopit, že Mesiášův život by mohl skončit tak nedůstojným způsobem.“

V souvislosti s tím se pak Svatý otec zamýšlel nad tím, jak si uchovat Boží smýšlení uprostřed světa:

„My křesťané totiž žijeme ve světě, plně vsazeni do společenské a kulturní reality naší doby, což je nakonec správně; ale nese to s sebou riziko, že se staneme „světskými“, riziko, že naše „sůl ztratí chuť“, jak by řekl Ježíš (srov. Mt 5,13), tedy že se křesťan „rozředí“, že ztratí novost, kterou dostává od Pána a od Ducha svatého.“

Aby křesťané neztratili slanost, nabídl papež František mj. tuto radu:

*„Proto je potřeba se neustále obnovovat tím, že z evangelia čerpáme životní mízu. Jak se to dá prakticky udělat? **Především četbou a rozjímáním evangelia každý den, takže Ježíšovo slovo bude stále přítomno v našem životě.** Pamatujte si: velmi vám pomůže, když budete nosit evangelium stále u sebe, malé vydání evangelia, které se vejde do kapsy nebo do kabelky, a budete z něho číst každý den jeden úryvek.“*

Kázání z Domu sv. Marty

1.9.2014

František: Kdo čte evangelium, nachází Krista

Vatikán. Po letní přestávce se Svatý otec František vrátil ke svému každodennímu zvyku sloužit ráno mši svatou v kapli Domu sv. Marty. Hlavní myšlenka jeho dnešní homilie by se dala shrnout slovy: **Evangelium se nehlasá moudrými slovy, abychom jimi druhé přesvědčili, ale s pokorou, protože silou Božího slova je Ježíš sám, a přijme je pouze ten, kdo má otevřené srdce.**

Ve svém komentáři ke čtením dnešní liturgie papež František vysvětloval, co je Boží slovo a jak ho přijímat. Nejprve se zastavil u Prvního listu Korinťanům, v němž sv. Pavel připomíná, že se při hlásání evangelia nespolehal na výřečnost lidské moudrosti:

*„Pavel říká: Nepřišel jsem k vám, abych vás přemlouval argumenty nebo pěknými slovními obraty ... Ne. Přišel jsem k vám mluvit s jiným stylem, který se zakládal na projevování Ducha a jeho moci. To proto, aby se vaše víra opírala ne o moudrost lidskou, ale o moc Boží. **Protože Boží slovo je něčím jiným, něčím co není stejné jako slovo člověka, slovo lidské moudrosti, slovo z oblasti přírodních věd, slovo filozofické ... Ne. Je to něco jiného, přichází jiným způsobem.**“*

Podobně je tomu v dnešním evangeliu, když Ježíš v nazaretské synagoze vykládá Písmo. Jeho krajané jej z počátku obdivují, ale pak vzplanou hněvem a snaží se ho zabít: „Přešli z jedné strany na druhou,“ vysvětloval Svatý otec, „právě proto, že Boží slovo je něčím jiným, než slovo lidské.“ Bůh k nim totiž promlouval ve svém Synu, „**Ježíš sám je tedy Božím slovem**“, a proto se Ježíš stává důvodem pohoršení. „Kristův kříž pohoršuje. Moc Božího slova spočívá v Ježíši Kristu, našem Pánu. Jak máme přijímat Boží slovo? Tak jak se přijímá Ježíš Kristus. Církev nám říká, že Ježíš je přítomen v Písmu, ve svém slově.“ Proto, jak tvrdí papež František, je tak důležité „přečíst si během dne jeden úryvek z evangelia“:

„Proč? Abychom se ho naučili nazpaměť? Ne. Ale abychom našli Ježíše, protože Ježíš je přítomen právě ve svém slově, ve svém evangeliu. **Pokaždé, když čtu evangelium, nacházím Krista.** Ale jak přijímám toto slovo? Je třeba je přijmout, jako se přijímá Ježíš, tedy s otevřeným srdcem, s pokorným srdcem, s duchem podle blahoslavenství. Protože Ježíš přišel tímto způsobem. Přišel s pokorou, chudý, pomazán Duchem svatým.“

Svatý otec dále pokračoval v myšlence, že Ježíš je Božím slovem, protože je pomazán Duchem svatým. Také my, pokud chceme naslouchat Božímu slovu a přijmout ho, musíme se modlit k Duchu svatému a prosit jej, aby pomazal naše srdce duchem, kterého nacházíme v Ježíšových blahoslavenstvích.

„Uděláme dobře, když se kdykoliv během dne sami sebe zeptáme: *Jak přijímám Boží slovo? Jako něco zajímavého? Ve stylu: Kněz dnes kázal o tomto ... a bylo to moc zajímavé! Jak je ten kněz vzdělaný! Nebo ho přijímám jednoduše proto, že se jedná o živého Ježíše, protože je to Jeho slovo? A jsem schopen – pozor na tuto otázku – koupit si malé vydání evangelia (které mě nestojí moc peněz), abych ho mohl nosit v kapse nebo v tašce a když mám možnost, abych si z něho během dne přečetl jeden úryvek, abych v něm našel Ježíše? **Uděláme dobře, když si položíme tyto dvě otázky.** Kéž nám v tom Pán pomáhá.“*

Kázání z Domu sv. Marty

2.9.2014

Papež kázal o křesťanské identitě a autoritě

Křesťanova autorita je dána Duchem svatým, nikoli lidskou moudrostí či doktorátem z teologie – zdůraznil papež František ve svém kázání při dnešní ranní eucharistii v kapli Domu sv. Marty. Dále papež zdůraznil, že křesťanská identita má Kristova Ducha, nikoli „ducha tohoto světa“.

Lidé žasli nad Ježíšovým učením, protože Jeho slova měla autoritu, „svrchovanou moc“, jak praví úryvek z Lukášova evangelia v dnešní liturgii (Lk 4,31-37). A právě o povaze této Pánovy autority a následně té křesťanovy hovořil papež František v dnešní homilii. „Ježíš nebyl běžný kazatel - podotkl František – protože Jeho autorita je ze zvláštního pomazání Duchem svatým. Ježíš je Syn Boží, který je pomazán a poslán, aby přinesl spásu, aby přinesl svobodu. A někteří – poznamenal papež – se nad tímto Ježíšovým stylem, Jeho identitou a svobodou pohoršovali.“

„A my si můžeme položit otázku, jaká je naše křesťanská identita? A Pavel to dnes říká přesně. *»Nevyjadřujeme se slovy, kterým učí lidská moudrost«* (srov. 1 Kor 2,13). Pavlovo kázání není takové proto, že studoval na Lateránu nebo na Gregoriáně. Ne, ne! Ne lidská moudrost, nýbrž *»jak tomu učí Duch, takže nauku pocházející od Ducha také vyjadřujeme řečí od něho vnuknutou. Ovšem člověk se schopnostmi pouze přirozenými nepřijímá ty pravdy, které přicházejí od Božího Ducha«*. Člověk to sám nemůže pochopit!“

A proto, pokračoval papež, **„pokud my křesťané nerozumíme dobře věcem Ducha, nevydáváme a nenabízíme svědectví. Nemáme identitu.** Věci Ducha se člověku zdají hloupé a nemůže je pochopit. Avšak člověk pohnutý Duchem *»může vynést úsudek o všem, ale sám nepodléhá úsudku nikoho«* (1 Kor 2,15).

„Máme tedy smýšlení Kristovo, to znamená Kristova Ducha. V tom je křesťanská identita, totiž nemít ducha tohoto světa, tedy onen způsob myšlení a usuzování... *Můžeš mít pět doktorátů z teologie, ale nemít Božího Ducha! Možná budeš velký teolog, ale nejsi křesťan, protože nemáš Ducha Božího! Toho, který dává autoritu (svrchovanou moc). Tím, který ti dá identitu, je Duch svatý, pomazání Ducha svatého.*“

Proto, řekl dále papež, „lid neměl rád ony kazatele a učitele zákona, protože mluvili sice o teologii, ale nedotkli se srdce, nedali svobodu. Takoví – dodal – si nepočínali tak, aby lid našel svoji identitu, protože nebyli pomazáni Duchem svatým.“

„Ježíšova autorita – a křesťanova autorita – vychází právě z této schopnosti chápat věci Ducha, vyjadřovat se řečí vnuknutou Duchem. Častokrát nacházíme mezi věřícími prosté stařenky, které možná nedokončili základní školu, ale které mluví o těchto věcech lépe než nějaký teolog, protože mají

Ducha svatého. Toho, kterého má svatý Pavel. O toho máme prosit všichni. Pane, daruj nám křesťanskou identitu, tu, kterou jsi měl Ty. Daruj nám Svého Ducha. Daruj nám Svůj způsob myšlení, Svůj způsob cítění a vyjadřování: uděl nám Pane pomazání Ducha svatého.“

3.9.2014

Papež: Církev má odvalu matky, která ví, jak bránit svoje děti

Dobrý den, drazí bratři a sestry!

V předešlých katechezích jsme vícekrát zaznamenali, že **křesťany se nestáváme sami od sebe, svými silami, samostatně a laboratorně, ale jsme zrozeni a rosteme ve víře uvnitř onoho velkého těla, kterým je církev**. V tomto smyslu je církev opravdu matkou. Matka církev nám dává život v Kristu a umožňuje nám žít spolu s ostatními bratry ve společenství Ducha svatého.

1. Vzorem tohoto mateřství je pro církev Panna Maria, která je nejkrásnějším a nejvznešenějším vzorem, který může existovat. Objasnily to již první křesťanské komunity a pozoruhodně to vyjádřil Druhý vatikánský koncil (srov. *Lumen gentium*, 63-64). Mariino mateřství je určitě ojedinělé a jedinečné, dovršilo se v plnosti času, kdy Panna porodila Božího Syna počatého z Ducha svatého.

Mateřství církve je však přesto pokračováním toho Mariina a je jako by jeho prodloužením v dějinách. V plodnosti Ducha církev stále rodí nové děti v Kristu, vždy v naslouchání Božího Slova a v chápavosti Jeho plánu lásky. Církev je matka. Ježíšovo narození v Mariině lůně je totiž předzvěst znovu zrození každého křesťana v lůně církve, poněvadž **Kristus je prvorozený z mnoha bratří** (srov. *Řím 8,29*). Z Marie se narodil náš bratr Ježíš, který je vzorem, a my všichni jsme narozeni v církvi. Rozumíme tedy tomu, že vztah, který spojuje Marii a církev, je velice hluboký. Pohledem na Marii objevujeme tu nejkrásnější a nejlaskavější tvář církve, a podíváme-li se na církev, rozeznáváme jemné Mariiny rysy. My křesťané nejsme sirotci, máme matku a to je velkolepé. Nejsme sirotci. Církev je matkou, Maria je matkou.

2. Církev je naší matkou, protože nás ve křtu porodila. Pokaždé když křtíme dítě, stává se dítětem církve, patří církvi. A od toho dne nám církev jako starostlivá matka umožňuje růst ve víře, ukazuje nám mocí Božího Slova cestu spásy a brání nás před zlem. Církev dostala od Ježíše cenný poklad evangelia nikoli proto, aby si jej nechávala pro sebe, nýbrž proto, aby jej velkodušně rozdávala druhým jako to dělá matka. Tato služba evangelizace příznačně vyjevuje mateřství církve, která **se snaží jako matka nabízet svým dětem duchovní pokrm, který živí křesťanský život a činí jej plodným**. Všichni jsme proto povoláni přijímat otevřenou myslí a otevřeným srdcem Boží Slovo, které nám církev denně rozdává, neboť toto Slovo je schopné nás změnit zevnitř. Jedině Boží Slovo má tuto schopnost změnit nás zevnitř, v našem nejhlubším nitru. Tuto moc má Boží Slovo. A kdo nám dává Boží Slovo? Matka církev, která nás tímto slovem kojí jako děti a po celý život nás tímto slovem vychovává. To je grandiózní! Právě matka církev nás proměňuje Božím Slovem zevnitř. **Boží Slovo, které nám podává církev, má schopnost nás proměnit a rozhybat naše lidství nikoli světskou tělesností, nýbrž Duchem**.

Církev se snaží ve své mateřské péči ukazovat věřícím cestu k životu plodnému radostí a pokojem. Osvícení světlem evangelia a podporování svátostnou milostí, zejména eucharistií, můžeme orientovat svá rozhodnutí pro dobro a odvážně a s nadějí procházet temnými momenty a křivolakými stezkami. Cesta spásy, po níž nás církev vede a provází silou evangelia a svátostnou oporou, nám dává schopnost bránit se zlu. Církev má odvalu matky, která ví, jak bránit svoje děti před nebezpečími, jež plynou z přítomnosti satana ve světě, aby je přivedla na setkání s Ježíšem. **Matka svoje děti vždycky brání. Tato obrana spočívá také v povzbuzování k bdělosti, je třeba se mít na pozoru před klamem a svodem zlého. Neboť satan, ačkoli byl Bohem přemožen, se stále vrací, aby pokoušel**. Známe to, všichni jsme pokoušeni, byli jsme pokoušeni a jsme pokoušeni. Satan – říká sv. Petr - „jako řvoucí lev obchází a hledá, koho by mohl zhltnout“ (1 *Petr 5,8*). Je na nás, abychom nebyli naivní, nýbrž bděli a postavili se proti němu silní vírou. Odolávali podle rad matky církve, odolávali s pomocí matky církve, která jako dobrá matka v obtížných chvílích vždycky svoje děti doprovází.

3. Drazí přátelé, toto je církev, kterou máme všichni rádi. Toto je církev, kterou miluji: matka, které leží na srdci dobro jejích dětí a která je schopna dávat za ně svůj život. Nesmíme však zapomínat, že církve nejsou jenom kněží nebo my biskupové. Nikoli, církve jsme všichni. Souhlasíte? - **Jsme děti, ale také matky druhých křesťanů. Všichni pokřtění, muži i ženy, jsme církví společně.** Kolikrát jen ve svém životě nedosvědčujeme toto mateřství církve, tuto mateřskou odvahu církve! Kolikrát jsme zbabělí! **Svěřme se proto Marii, aby nás jako matka našeho prvorozeného bratra Ježíše naučila osvojit si téhož mateřského ducha ve vztahu k našim bratřím,** upřímnou schopnost přijímat, odpouštět, posilovat, vlévat důvěru a naději. To je to, co dělá matka.

Papež: privilegovaným místem setkání s Kristem jsou naše hříchy

Síla křesťanského života je v setkání našich hříchů s Kristem, který nás zachraňuje. Kde toto setkání chybí, církve upadají a křesťané jsou vlažní – řekl papež František v kázání na dnešní ranní mši v kapli Domu sv. Marty.

Petr a Pavel nám umožňují chápat, že křesťan se může chlubit dvěma věcmi: „vlastními hříchy a ukřižovaným Kristem“. Proměňující moc Božího Slova – vysvětloval papež – vychází z tohoto uvědomění. **Pavel proto v prvním listu Korintánům zve každého, kdo se považuje za moudrého, aby se „napřed stal pošetilým.** Jenom tak se stane moudrým. Moudrost totiž, jak ji chce tento svět, je v očích Božích pošetilost“ (1 Kor 3,18-19):

*„Pavel nám říká, že moc Božího Slova, která mění srdce i svět a dává nám naději a život, nespočívá v lidské moudrosti. **Nespočívá v krásném mluvení a hezkém vyjadřování věcí za pomoci lidské inteligence. Nikoli.** To je pošetilost, říká. **Moc Božího Slova přichází odjinud.** Moc Božího Slova prochází srdcem kazatele, a proto Pavel říká těm, kdo káží Boží Slovo, aby se stali pošetilými, to znamená nevkládali svoji jistotu do svojí moudrosti, do moudrosti, jak ji chce tento svět.“*

Apoštol Pavel – pokračoval papež - se nechlubí tím, kde studoval – „a studoval u nejvýznamnějších profesorů té doby“ – nýbrž „pouze dvěma věcmi“:

*„On sám říká:»**Chlubím se pouze svými hříchy**« (srov. 2 Kor 12,9). To pohoršuje. Jinde pak praví: **»chlubím se pouze Kristem a to ukřižovaným«** (srov. Gal 6,14). Moc Božího Slova je v setkání mých hříchů a krve Krista, který mne zachraňuje. A nedojde-li k tomuto setkání, pak se srdci nedostává síly. Zapomeneme-li na toto setkání, které se v našem životě stalo, dojde k našemu zesvětštění a chceme mluvit o Božích věcech lidskou řečí, která je k ničemu, nedává život.“*

Také Petrovi – v dnešním evangeliu o zázračném rybolovu (Lk 5,1-11) – se dostává zkušenosti setkání s Kristem při pohledu na vlastní hřích. Spatřuje Ježíšovu moc i sebe samého. Padá Ježíšovi k nohám se slovy: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“. V tomto setkání Krista a mých hříchů spočívá spása:

*„Privilegovaným místem setkání s Ježíšem Kristem jsou naše hříchy. **Pokud křesťan není schopen se cítit hříšníkem i zachráněným krví ukřižovaného Krista, je polovičatým a vlažným křesťanem.** Vyskytnou-li se upadající církve, upadající farnosti, upadající instituce, pak se tamější křesťané určitě nesetkali s Ježíšem Kristem anebo na toto setkání s Ježíšem Kristem zapomněli. Moc křesťanského života a moc Božího Slova spočívá právě v tom momentu, kdy se já hříšník setkávám s Ježíšem Kristem, a toto setkání obrací a mění můj život... a dá ti sílu hlásat spásu druhým.“*

Závěrem **Petrův nástupce vybídnul přítomné, aby si položili několik otázek:** „Jsem schopen říci Pánu, že jsem hříšník? Nikoli však teoreticky, ale vyznáním konkrétního hříchu. A jsem schopen věřit, že právě On mne svojí krví zachránil z hříchu a dal mi nový život? Mám důvěru v Krista? Čím se může křesťan chlubit? Dvěma věcmi, totiž vlastními hříchy a ukřižovaným Kristem, zakončil papež dnešní ranní kázání v kapli Domu sv. Marty.

Papež: Nebát se v církvi změn vyvěrajících z evangelia

Evangelium je „novost“ a Ježíš po nás chce, abychom „nechali stranou dočasně struktury“ – konstatoval papež František v kázání při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Papež zdůraznil, že křesťan nesmí „být otrokem mnoha drobných zákonů, nýbrž otevřít srdce novému přikázání lásky“. Učitelé zákona chtějí Ježíše přivést do úzkých a ptají se, proč se jeho učedníci nepostí. Pán však do léčky nepadne a promluví o novosti a slavnosti. Papež František vyšel z dnešního evangelia (Lk 5,33-39) a rozvedl právě myšlenku novosti, kterou přinesl Ježíš:

„Mladé víno do nových měchů. Toto je novost evangelia. Co nám evangelium přináší? Radost a novost. Učitelé zákona byli uzamčeni ve svých přikázáních a předpisech. Svatý Pavel, který o nich mluví, říká že před příchodem víry, tedy Ježíše, jsme byli všichni střeženi pod zákonem jako vězni. Zákon těchto lidí nebyl špatný. Byli střeženi, ale uvěznění v očekávání příchodu víry. Oné víry, která byla zjevena v Ježíši.“

Lid - pokračoval papež – **„měl zákon daný Mojžíšem a potom množství dalších zvyků a menších zákonů, které kodifikovali tito učitelé. Zákon je chránil, ale jako vězně!** A oni očekávali osvobození, definitivní svobodu, kterou dal Bůh svému lidu spolu se svým Synem. Novost evangelia – zdůraznil František – spočívá v tom, že od tohoto zákona osvobozuje:

*„Někdo mi může říci: »Ale, otče, copak křesťané nemají zákon?«. Ano! Ježíš řekl: »**Nepřišel jsem zákon zrušit, ale naplnit.**« **A plností zákona jsou například blahoslavenství, zákon lásky, naprosté lásky, kterou nás miloval Ježíš.** Oněm učitelům zákona Ježíš vytýká, že zákonem lid nechránili, ale zotročovali jej spoustou menších zákonů a věcí, které se měli dělat.“*

„Skutků prokazovaných bez svobody, kterou nám přináší Ježíš svým novým zákonem, který potvrdil svou vlastní krví“ – řekl dále papež. „Toto je novost evangelia, které je slavností, radostí a svobodou. A právě na toto vysvobození čekal veškerý lid střežený zákonem jako vězeň. To nám chce Ježíš říci, když mluví o novosti, o mladém vínu a nových měsících, abychom neměli strach měnit věci podle evangelního zákona.“

*„Pavel správně rozlišuje mezi syny zákona a syny víry. Mladé víno do nových měchů. Proto po nás všech církev žádá určité změny. Žádá, abychom ponechali stranou dočasně struktury, které ničemu neslouží! A vzali nové měchy evangelia. Je nepochopitelná mentalita oněch učitelů zákona, oněch farizejských teologů. Jejich mentalita je nepochopitelná duchem evangelia. Jsou to odlišné věci. Styl evangelia je jiný a **vede k naplnění zákona.** Ano! Avšak novým způsobem. Je to mladé víno v nových měsících.“*

„Evangelium – dodal ještě papež – je novost! Evangelium je slavnost! A evangelium lze žít plně pouze v radostném a obnoveném srdci. Pán ať nám udělí milost dodržovat tento zákon, zachovávat zákon, který Ježíš přivedl k plnosti v přikázání lásky, v přikázáních, která vycházejí z blahoslavenství. **Pán ať nás obdaří milostí nezústat ve vězení a daruje nám milost radosti a svobody, kterou nám přináší novost evangelia.“**